

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 159. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068570608/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Inderste over den rædsomme Magt, hvormed Lidenskaben havde ompændt hans Sjæl. Han gik hjem, og ved Aftenbordet erklærede han sine Venner, at han næste Morgen vilde rejse til Kjøbenhavn for at ordne Et og Andet, eftersom han havde besluttet at tiltræde en Udenlandsreise.

Claudine sad imidlertid eensom under sit Træ i Haven. Hun følte sig forstemt. Baronens vilde, blege Miner ved hans Bortgang havde gjort et ængsteligt Indtryk paa hendes Sind; hun vidste ikke selv at forklare sin bange Anelse. Da kom den lille Charles i fuld Fart løbende til hende, og med blussende Ansigt og taarefulde Øine kastede han sig om hendes Hals og bad ydmygt om Tilgivelse for at have, ulydig mod hendes Befaling, bestøget Skranten ved Havet. Kjære Moder! sagde Barnet: Jeg har aldrig gjort det før og skal aldrig gøre det mere, men jeg saae Baronens sidde deroppe, og saa tænkte jeg, at jeg vel turde gaac op til ham, men hvor han var forunderlig!

Og nu fortalte han omstændeligt og sandfærdigt den Scene, der var foregaaet paa dette Sted. Claudine kunde neppe skjule den indre Bevægelse, som hun følte ved denne Beretning. Hun holdt sin Søn fastsluttet i sin Arm, og formaaede kun svagt at bebreide ham hans Ulydighed, og vistnok mindre til Straf end af Frygt for at lade ham ude af Sigte, paalagde hun ham, at han hverken denne Aften eller næste Dag maatte fjerne sig længere end til Engen udenfor Huset. Charles vidste godt, at Bønner og Parleenteren ikke vilde forandre hans Dom, han satte sig taalmodig ved sin Moders Side, og syntes tankefuld.

Endelig sagde han: Baronens sagde, at jeg skulde hilse min Fader, at jeg skulde forklare min Fader for Gud, hvad meente han dermed? Er ikke min Fader død paa Søen? Det har Bedstemoder fortalt mig. Fortæl mig om min Fader! det gjør du aldrig. Var han ikke god?

– Jo meget god.

– Siig mig, er han død paa Søen?

Claudine svarede rørt og forlegen: Nei han er falden i Krigen.

Falden i Krigen? raabte Charles. Det glæder mig, det kan jeg godt lide; saa var han vist en tapper Mand?

– Spørg mig nu ikke mere! Naar du bliver større, skal jeg fortælle dig om din Fader, nu vilde du ikke forstaae mig.

Drengen sad lidt og taug stille. Derpaa sprang han op med største Lystighed, greb sin Tromme og istemte med høj Røst Marseillaisen,

et Signal, der strax blev besvaret af hans landlige Kammerater, som med deres gode sjællandske Bondedialect sang det franske Omqvæd, som deres lille Anfører havde lært dem, og som en sand Armee fra Republikens unge Dage ilede den lille Trop, med Traskoc paa Fødderne eller barfodet, til sin General, og forenede sig med ham paa Engen.

Claudine var dybt greben af Barnets Beretning. Hvor var den mig dog nær, sagde hun ved sig selv, den Ulykke, der af alle vilde meest nedtrykket mig! O Gud! hvor minder min Samvittighed mig om den mørke Time, da jeg selv – ligesom denne Rasende – vilde have kastet mig i Havet med dette Barn, og endt dets kostbare Liv med mit eget, staet for min Dommer hisset som en Forbryderske, mødt Lusard som hans Søns Morderske! Jeg skjælver ved Tanken! Var den Ulykke rammet mig, som nu idag truede mig, da havde Straffen, saa haard den var, dog været retfærdig. Ja i Sandhed! det er ingen Drøm, en højere Haand beskærmer min uskyldige Søn. Bør ikke denne Tanke styrke mit synkende Mod? Men i dette Øieblik vil det svigte mig. Hvor ængster jeg mig ved at tænke paa denne halv afsindige Mand, der altid omsværmer mit stille Opholdssted! Jeg føler mig saa forladt, jeg føler hvad det vil sige for mig og mit stakkels Barn at være uden Beskytter.

Neppes havde Claudine i sit stille Sind udtalt disse Ord, før en Beskytter uventet viste sig. En Vogn, kjørt af en Postillon, holdt i Nærheden, en Mand sprang ud og ilede mod Havegittret, og inden Claudine kunde fjerne sig, løb han hende imøde, greb hende i sine Arme, trykkede hende til sit Bryst og kunde for indre Bevægelse neppe sige: »Claudine! kjender du mig ikke igjen?» Og med ubeskrivelig Glæde hilste Claudine sin Ungdomsven og Slægtning Ferdinand Valler.

Da den første Bevægelse ved Gjensynet var sagtnet, sagde Ferdinand: Endelig finder jeg dig, efter en lang, forgjæves Leden. Det er nu henimod ni Aar siden vi sidste Gang saes. Hvornæget er dog forandret i vor Kreds og i hele Verden i dette Tidsrum! Af mine første Breve fra Udlandet veed du ventelig, at jeg i Paris vandt en Ven i en ung Schweitzer. Da han reiste hjem til sit Land, fulgte jeg med ham efter hans Ønske. Hans Fader og han selv stode i Spidsen for et omfattende industrielt Foretagende. Ved Hjælp af mine Sprogkundskaber og ved min Vens Godhed blev jeg først Medarbejder og siden